

[Aksel Larsen.]

om, at jeg burde have været med; jeg var ude af stand til at være med i den debat; og jeg tror nok, enhver vil forstå, at når man endnu ikke har en gruppe, der er betydelig i antal, så kan man ikke beskæftige sig med alle sager. Jeg tænker også, man forstår, at jeg ikke bryder mig om at tage ordet, uden at jeg i hvert fald har nogen mening om den sag, der behandles, og jeg har ikke tidligere her i tinget beskæftiget mig specielt med boligbyggeri. Jeg har først måttet sætte mig ind i det.

Men forholdet er det, at debatten af 13. januar gjorde det klart for mig, at der virkelig var noget galt. Jeg fik derefter en mængde henvendelser fra folk, også fra folk i de almennyttige boligselskaber. Jeg gav mig til, i det omfang min tid, mine kræfter og mine evner rakte, at undersøge sagerne og kom til det resultat, at der måtte ske noget, og da jeg havde overvejet det tilstrækkelig længe, formulerede jeg mit forslag.

Nu ligger det jo nok sådan, at der er meget få opfindelser i denne verden, der er gjort fuldstændig selvstændigt af opfinderen, uden at han på nogen måde har været påvirket af andre, og det være meget langt fra mig at påstå, at jeg har formuleret mit forslag sådan ud fra, hvad jeg kunne regne ud i min egen hjerne. Jeg har bl. a. i høj grad været under påvirkning af, hvad det ærede medlem hr. Carl P. Jensen sagde den 13. januar, og det synes jeg i hvert fald ikke man bør bebrejde mig. Jeg forstår slet ikke, at det ærede medlem hr. Carl P. Jensen pludselig konkluderer sine betragtninger i, at forslaget er overflødigt, når han tidligere meget udførligt har sagt, at mit forslag er en let omskrivning af, hvad det ærede medlem hr. Carl P. Jensen sagde den 13. januar, eller, som han selv udtrykte det, at forskellen er ens. Ja men hvis vi er enige om, at sådan bør det være, hvis det ærede medlem den 13. januar har udtalt sig i den retning, at vi måtte have gennemført noget som det, jeg har foreslået,

så synes jeg, det er meningsløst af ham, at han nu går imod det og siger, det er så inderligt overflødigt.

Må jeg tillade mig i anledning af denne stiltfærdige og hyggelige provokation fra det ærede medlems side at erindre det ærede medlem om, hvad han selv citerede i debatten den 13. januar, noget, som jeg også gerne vil have lov til at citere. Det er en udtalelse af arkitekt Philip Arctander i Arkitekten for 6. januar, og den lyder således:

„I april 1959 fik vi en ny langsigtet boliglov. I oktober 1959 blev den væk. I hvert fald holdt den op med at fungere for ikke at træde det frivogne privatbyggeri i bedene. Det er udmærket at mobilisere privat initiativ i de fælles bestræbelser for at bygge bedre og billigere boliger til os alle sammen, og først og fremmest naturligvis til dem, der trænger mest. Men det er noget helt andet, den ny boliglov nu bruges til. De, der har penge nok og ikke behøver statsstøtte, de får lov til at bygge, uden priskontrol, kvalitetskontrol eller helhedsplan. De, der ikke har penge nok, men kun behov, de får en lov, om statsgaranti, huslejetilskud o. s. v., men ingen huse at bo i. Loven bruges ikke til at fremme, men til at standse boligbyggeri for dem, der har vanskeligst ved selv at betale deres bolig.“

Ja, det citerede det ærede medlem hr. Carl P. Jensen den 13. januar, det står i Folketings Tidende sp. 2090, og det ærede medlem tilsluttede sig ganske disse betragtninger af hr. Philip Arctander, betragtninger, der konkluderede i, at loven bruges ikke til at fremme, men til at standse boligbyggeri for dem, der har vanskeligst ved selv at betale deres boliger. Det ærede medlem sagde endda selv i tilknytning dertil, og jeg får vel ikke onde ord, fordi jeg også her er enig med det ærede medlem — jeg citerer videre —:

„man tilrettelægger byggeriet på den måde, at man spørger, om den tilstede-